

Настоящото производство е образувано на основание чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалван е електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К, № 2833875 на ОД на МВР - Шумен, с който на М. Х. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. „Отец Паисий“ № 10, ет. 2 е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 /четиристотин/ лева на основание чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, във вр. чл. 182, ал. 2, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, във вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени издадения електронен фиш като неправилен и незаконосъобразен, като в жалбата излага конкретни доводи.

В проведените по делото съдебни заседания жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично и не изпраща упълномощен процесуален представител. Депозира молба в която сочи, че поддържа жалбата на изложените в нея съображения.

Процесуалният представител на ОД на МВР - Шумен - административно-наказващ орган, издал електронния фиш, призован съгласно императивната разпоредба на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН, оспорва жалбата и моли съда да отхвърли същата като неоснователна и да потвърди изцяло обжалвания електронен фиш. Със съпроводителното писмо претендира да бъдат присъдени разноски за юрисконсулско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, които поддържа и в пледоарията си.

Жалбата е подадена в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, поради което е процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните правни съображения:

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. Х. Н. е собственик на лек автомобил, марка “Сеат Леон” с регистрационен номер Н 8614 ВТ.

На 24.06.2019 г. в 11.17 часа лек автомобил, марка “Сеат Леон” с регистрационен номер Н 8614 ВТ, се движел по главен път I-2, км. 108+500 /пътен възел Белокопитово/ в посока гр. Шумен. В района на посочения пътен участък на път I-2 „Граница Румъния – Русе – Цар Калоян – о. п. Разград – о. п. Шумен - Девня – Варна“ от км 107+730 до км 108+993 с пътен знак В-26 било въведено ограничение на максимално разрешената скорост за движение от 60 км/ч, като процесният автомобил се движел със скорост от 101 км/ч. Поради движението си с превишена скорост автомобилът бил заснет с автоматизирано техническо средство – преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип „ARH CAM S1“, № 11743с3. Впоследствие бил издаден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К, № 2833875 на ОД на МВР - Шумен, с който на М. Х. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. „Отец Паисий“ № 10, ет. 2 е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 /четиристотин/ лева на основание чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, във вр. чл. 182, ал. 2, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, във вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Същият бил връчен на жалбоподателят на 16.05.2021 г. Според разпоредбата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, електронният фиш се изпраща на лицето по чл. 188, ал. 1 и ал. 2 от цитирания закон, а именно - на собственика, а когато собственик е юридическо лице - на неговия законен представител. Собственикът от своя страна има право в 14 - дневен срок да подаде декларация с данни за лицето, извършило нарушението. В случая собственик на процесния автомобил е М. Х. Н., ЕГН *****, като електронният фиш е издаден на собственика, който съответно е имал възможност да декларира данни за лицето, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство.

В срока по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП жалбоподателят не е представил писмена

декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за правоуправление.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, от разпита в съдебно заседание на свидетелят С. СТ. КР., както и от присъединените на основание чл. 283 от НПК писмени доказателства. От разпита на свидетеля С. СТ. КР. става ясно, че принципът на работа на системата е основан на лазерен модул, който може да произведе стойност на базата на излъчен лазерен лъч, отразен от преминаващите превозни средства, като пресечната точка на четирите лъча е точката на засичане, а автомобилът, който на изготвената снимка попада в точката на пресичане, е този, чиято скорост АТСС е засякло. При преценка на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства чрез разпита на свидетелят С.К. съдът намира, че същите следва да бъдат кредитирани изцяло като последователни, безпротиворечиви и логични. Посоченият свидетел не извлича ползи от твърденията си и не се намира в никакви особени отношения с жалбоподателят, при което за съда не съществуват основания за съмнение в неговите показания, както и кореспондират на обективните данни по делото.

По делото е приложен снимков материал, изготвен чрез преносима система за контрол на скоростта на МПС, от който е видно, че посоченият лек автомобил е бил в движение на посочения ден и час, като се е движил по път първи клас I-2 /Русе – Варна/ край гр. Шумен, в района на км. 108+500 в посока гр. Шумен, във връзка с който е издаден обжалвания електронен фиш. Доколкото посочената снимка е изготвена с преносима система, заснемаща и записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, същата се явява веществено доказателство по смисъла на чл. 189, ал. 15 от ЗДП.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава определените стойности на скоростта в km/h, които за пътно превозно средство от Категория Б за населеното място е 50 км/ч, извън населено място – 90 км/ч, а по автомагистрала – 130 км/ч, а според ал. 2 на цитираната правна норма когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.

Безспорно установено по делото е, че на посочената дата – 24.06.2019 г. в 11.17 часа лек автомобил, марка “Сеат Леон” с регистрационен номер Н 8614 ВТ, се движел по път първи клас I-2, км. 108+500 /п.в. Белокопитово/ в посока гр. Шумен, в зоната на действие на пътен знак В-26, въвеждащ ограничение за скоростта на движение до 60 км/ч, се е движил със скорост 101 километра в час. В електронния фиш ясно е посочено, че нарушението е извършено на път I-2. Съгласно Списък на републиканските пътища в Република България приет с Решение № 945 на МС от 1.12.2004 г. това е път първи клас – Русе – Варна. Посочен е и конкретния километър – 108 от пътя, където е извършено нарушението с точност до съответните метри – 500. Конкретизирано е също така и, че е в района на пътен възел Белокопитово в област Шумен. От изготвената от Агенция „Пътна инфраструктура“ и приложена по делото Схема на пътен участък по път I-2, относима към процесната дата 24.06.2019 г., става ясно, че на път I-2 в участъка от км 107+730 до км 108+993 с пътен знак В-26 е въведено ограничение на скоростта на движение до 60 км/ч, т. е. в района на посочения пътен участък на път I-2 „Граница Румъния – Русе – Цар Калоян – о. п. Разград – о. п. Шумен - Девня – Варна“ е налице валидно ограничение на скоростта от 60 км/ч. Съгласно разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, нарушенията на скоростта се установяват с техническо средство или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или регистрационния номер на моторното превозно средство. От материалите по делото се установява, че в настоящия случай нарушението е било заснето с

автоматизирано техническо средство – преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип „ARH CAM S1“, № 11743с3. Системата е заснела и записала скорост на движение на автомобила на жалбоподателя 104 км/ч, като след приспадане на допустимото отклонение поради грешка в измерването, същата следва да се счита 101 км/ч. По делото като писмено доказателство са представени ксерокопия на снимки, изготвени чрез системата за видеоконтрол, от които става ясно, че посочената скорост е била засечена на 24.06.2019 г. в 11.17.38 часа, както и че регистрационния номер на моторното превозно средство, движещо се с посочената скорост от 104 км/ч е рег. № Н 8614 ВТ. Доколкото посочените снимки са изготвени със система, заснемаща и записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, то същите се явяват веществено доказателство по смисъла на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП. Видно от представеното като писмено доказателство по делото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 и Протокол от проверка № 75-С-ИСИ/29.10.2018 г., системата за видеоконтрол е одобрена и проверена на 26.10.2018 г. и същата е регистрирала грешка при измерване на скоростта до 100 км/ч в рамките на 3 км/ч. и 3% над 100 км/ч.

От писмо изх. № 20-00-58/16.11.2018 г. е видно, че преносима система за контрол на скоростта на МПС с фабричен номер 11743с3, тип „ARH CAM S1“, е преминала първоначална проверка в Български институт по метрология и отговоря на метрологичните изисквания.

Приобщен е протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система от с Рег. № 869р-3987 от 03.07.2019 г., от който се установява, че контрол на скоростта на движение на МПС на 24.06.2019 г. е извършван с преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип „ARH CAM S1“ с фабричен № 11743с3, на главен път I-2, км. 108+500 /п.в. Белокопитово/, като в посочения пътен район видеоконтрол е осъществяван от 10.56 часа до 12.28 часа. С автоматизираното техническо средство е извършван контрол на движещите се в посока от гр. Русе към гр. Шумен.

По делото не е представена снимка на преносимия пътен знак „Е24“, изготвена съгласно изискванията на чл. 7, ал. 2 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за автоматизираните технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Същевременно обаче следва да се посочи, че задължението за обозначаване на контролирания пътен участък отпадна с отмяната на чл. 165, ал. 2, т. 8 от ЗДвП, обн. с ДВ бр. 54 от 05.07.2017 г., както и да се оповестяват в средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на МВР участъка от пътя, на който се осъществява контрол по спазването на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи.

От представената като писмено доказателство по делото Справка за собственост на МПС действително се установява, че с посочения регистрационен номер в системата на Сектор КАТ е регистриран лек автомобил, марка “Сеат Леон”, собственост на жалбоподателят М. Х. Н., ЕГН *****.

С оглед на изложеното се налага извода, че автомобилът, собственост на жалбоподателят се е движел с посочената скорост от 101 км/ч и то в рамките на ограничението, въведено с пътен знак В-26, при което следва да се приеме, че наказващият орган правилно е издирил и посочил законовата разпоредба, която е била нарушена виновно, а именно чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. За посоченото нарушение административно-наказателната разпоредба на чл. 182, ал. 2, т. 5 от ЗДвП предвижда “глоба” в размер от 400 лв. за водач, който превиши разрешената максимална скорост в извъннаселено място и превишението е в границите от 41 km/h до 50 km/h. Административно - наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, действал е законосъобразно, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в размер на

абсолютния размер, предвиден в посочената по-горе разпоредба.

Не са налице условия за приложението на чл. 28 от ЗАНН, тъй като процесното неизпълнение на административно задължение не се отличават с по-малка тежест от обичайните нарушения от този вид. Липсват и някакви особени извинителни обстоятелства във връзка с извършването му, които да обусловят извода за маловажност на случая.

От събраните доказателства по делото се установи, че не са допуснати нарушения при издирване на материалния закон, както и при прилагане на особените правила по чл. 189 от ЗДвП за заснемане на нарушението и издаване на електронен фиш. Легалната дефиниция на понятието „електронен фиш“ се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. По силата на изрична правна норма, законодателят е придал на електронния фиш статута на документ, който следва да съдържа определени реквизити, които в настоящия казус са надлежно посочени, като са изпълнени всички реквизити за съдържанието на електронен фиш и същият отговаря на образца въведен от Министъра на вътрешните работи в изпълнение на законовата делегация. Като електронно изявление по този специален закон /§ 6, т. 63 от ДР на ЗДвП/, не се изисква присъствие на контролен орган и нарушител при издаването на електронен фиш /видно от редакцията – чл. 189, ал. 4 от ЗДвП/, поради което при електронния фиш няма наказващ орган по общите правила на ЗАНН. Същият е съставен съгласно утвърдения образец и в пълно съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Нарушението, за което е санкциониран М. Х. Н. е безспорно установено чрез допустимо от закона изправно техническо средство.

Освен това, съгласно чл. 9 от Наредба №8121з-532 за автоматизираните технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, издадена от МВР, обн. ДВ. бр. 36/19.05.2015 г. за осъществяване на контрол с АТСС служителят позиционира служебен автомобил или мотоциклет или временно разполага АТСС на участък от пътя и насочва уреда в контролираната посока. Служителят включва автоматизираното техническо средство или система и извършва необходимите първоначални настройки за започване на автоматизирания контрол и поставя начало на работния процес. По време на измерване на скоростта от мобилно АТСС служителят може да осъществява наблюдение за функционирането на уреда или да осъществява регулиране и подпомагане на движението, както и контрол за спазване правилата за движение. След изтичане на времето за контрол служителят изключва автоматизираното техническо средство или система.

Съдът намира за неоснователни и твърденията на жалбоподателят за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на електронния фиш, изразяващи се в неспазване на сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН. В този смисъл съдът съобрази обстоятелството, че по отношение съдържанието и реда за издаване на електронния фиш е налице специална регламентация, уредена в разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, която изключва приложението на общите норми, касаещи съдържанието на наказателното постановление, като в настоящия случай съдът намира, че са спазени всички нормативни изисквания по установяване на нарушението и налагане на съответната санкция. Още повече, че самия електронен фиш е издаден при използване на образца за издаване на електронен фиш, утвърден със Заповед №Із-305 от 04.02.2011 г., като при процедури по чл. 189 от ЗДвП са напълно неотнормирани сроковете по чл. 34 от ЗАНН, които срокове са за съставяне на акт за установяване на административно нарушение и издаване на наказателно постановление, а в случая такива актове няма. Освен това, процесния електронен фиш е издаден своевременно и същият е бил адресиран до нарушителят, като съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, а именно: териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото на извършване на нарушението – главен път І-2 км. 108+500, като в

района на п.в. Белокопитово, при ограничение за скоростта на движение до 60 км/ч, въведено с пътен знак В-26, датата и точния час на извършването му, регистрационен номер на МПС, водача на превозното средство, описание на нарушението, нарушената разпоредба от ЗДВП, размера на глобата. Следва да се посочи също така, че цитираната разпоредбата въвежда специален ред за санкциониране на нарушителите, при който не се предвижда подписване на електронния фиш.

Също така, настоящият съдебен състав намира за неоснователни твърденията на жалбоподателят за изтекла изпълнителска погасителна давност съгласно чл. 80, ал. 5 от Наказателния кодекс /НК/. Съобразно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго, т. е. предвидено е субсидиарно прилагане на НК, относно обстоятелствата, изключващи отговорността. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд. С изтичане на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно разпоредбата на чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките му нейното осъществяване не е допустимо. Последиците ѝ са както процесуални, така и материалноправни, тя погасява преследването на нарушителя, но също и препятства санкционирането му. При положение че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за нейното реализиране наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по силното основание това следва да важи и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения.

В конкретния случай електронният фиш е издаден за нарушение, извършено на 24.06.2019 г. /датата на констатирането му, чрез издаване на електронен фиш, с който е образувано първоинстанционното административно-наказателно производство/, като това е моментът, от който е започнала да тече давността за административнонаказателното преследване съгласно чл. 80, ал. 3 от НК. Следователно погасителния давностен срок от 3 /три/ години, съобразно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 80, ал. 3 от НК изтича на 24.06.2021 г. Още повече в настоящия случай е приложима хипотезата за абсолютната погасителна давност съобразно чл. 81, ал. 3 от НК, тъй като по делото от административно-наказващия орган са представени доказателства, че са извършени процесуални действия спрямо жалбоподателя, изразяващи се във връчване на фиша на 16.05.2021 г. и обуславящи прекъсване на давността, след което да тече нов давностен срок /в случая от 4 /четири/ години и 6 /шест/ месеца/. Това е така, защото според данните от административно наказателната преписка, обжалваният електронен фиш е издаден на 24.06.2019 г., а преписа е връчен на 16.05.2021 г. видно от приложеното по делото заверено копие от процесния електронен фиш /в т. см. Решение № 202/21.06.2019 г. по КАНД № 318/2019 г. по описа на Адм. съд – Перник; Решение от 03.07.2019 г. по КАНД № 123/2019 г. по описа за 2019 г. на Адм. съд – Русе и др./.

Водим от горното, съдът намира, че обжалваният електронен фиш се явява правилен и законосъобразен и следва да бъде потвърден изцяло, а жалбата - да бъде оставена без уважение.

На основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН /обн. ДВ, бр. 24/29.11.2019 г., в сила от 03.12.2019 г./, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 04.12.2019 г., като съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

С оглед изхода на делото такива се дължат само на административно-наказващия орган. От процесуален представител на ОД на МВР – гр. Шумен е направено искане за

присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е участвал в проведените по делото открити съдебни заседания, депозирал е становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 4 от АПК да заплати на ОД на МВР – гр. Шумен юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ. Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно-наказателни дела в размер от 80 лв. до 120 лв., съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на процесния случай. Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 80 /осемдесет/ лв., която следва да се присъди в тежест на жалбоподателят, която сума следва да се заплати от последният по сметка на ОД на МВР – гр. Шумен.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът